

РЕШЕНИЕ

№ 642

гр. София, 05.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11782** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 221 и следващи от АПК във връзка със ЗАНН.

Делото е образувано по жалба на С. А. Т. от [населено място], Столична [община] срещу Решение на СРС от 23.10.2020г., постановено по НАХД № 2363/2020г. по описа на съда, НО, 133-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-023228/08.11.2019г. на Началник група в отдел „ПП“ при СДВР.

В проведеното съдебно заседание се явява лично и поддържа жалбата. Депозира подробни писмени бележки.

Ответникът СДВР отдел „ОПП“ не изпраща представител и не ангажира становище по спора.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена от правнозаинтересовано лице и в срок.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, при съобразяване на следното:

Първоинстанционното производство е образувано по жалба на настоящия

касатор срещу Наказателно постановление № 19-4332-023228/08.11.2019г. на Началник група в отдел „ПП“ при СДВР, с което за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП и на основание чл. 182, ал.1, т.6 от с.з., лицето е наказано с административно наказание глоба от 750 лева и с „лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

За да постанови оспореният съдебен акт, СРС е съобразил следното от фактическа и правна страна:

Към 21.02.2019г. лицето С. А. Т. е собственик на лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] . На същата дата, в 10.48 часа Т. управлява автомобила си по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], където максимално допустимата скорост на движение за МПС е 50 км/ час. Установено е, че в този участък, до [жилищен адрес] автомобилът е управляван със 108 км/час, което е установено посредством автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта TFR1-M, одобрен тип средство за измерване, преминало през контрол последно на 31.01.2019г.

Приложена е декларация от Т. от 23.10.2019г., че на посочената дата и час лично той е управлявал автомобила. От същата дата е съставен АУАН за така установеното деяние, квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП, който е предявен лично на жалбоподателя. Депозираният възражения са приети за неоснователни, поради което е издадено и оспореното пред СРС НП, с което лицето е санкционирано с глоба от 750 лева и лишено от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, на основание чл. 165, ал.2, т. 6 от ЗДВП.

Така установената фактическа обстановка е мотивирала следните правни изводи:

Съдът обсъдил характера на специфичното техническо средство, с което е установено нарушението по смисъла на чл. 189, ал. 5 от ЗДВП. Приел, че използваното специално техническо средство е преминало успешно през проверка към датата на установяване на нарушението.

Приел, че нарушението е установено безспорно и се потвърждава от доказателствата.

Обсъдил компетентността на издателя на акта и НП, като приел, че същите са действали в рамките на предоставените им правомощия.

Обсъдил АУАН и НП и от формална гледна точка и приел, че същите съдържат предписаните от закона реквизити.

Съдът приел за напълно и годно доказано и извършването на деянието, както и за законосъобразна неговата квалификация.

Обсъдил изменението на нормата на чл.7 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. , считано от 16.01.2018г. /ДВ, бр. 6/2018г./, от която извел, че е отпаднало задължението за обозначаване с пътен знак Е 24 към датата на установяване на нарушението – 21.02.2019г.

Приел, че е изпълнено изискването на чл. 10, ал.1 от същата Наредба относно ползваното специално измервателно средство.

Като съобразил установеното с него нарушение, както и квалификацията, съответно размера на наказанието, съдът приел, че е налице законосъобразно производство по ангажиране на отговорността на Т. и потвърдил НП.

Настоящата инстанция напълно споделя подробно изложените мотиви на СРС, както по отношение на изяснената фактическа обстановка, така и по приложението на

материалния закон, поради което не счита, че следва да бъдат преповтаряни. Мотивите са ясни, последователни, логични, съответни на доказателствата по делото и напълно изчерпателни.

Възраженията, изложени в касационната жалба, са изложени и пред първата инстанция и по отношение на тях съдът е взел отношение, което се споделя, но за пълнота съдът отбелязва:

По отношение на възражението, че е изтекъл преклузивният срок по чр. 34, ал.2 от ЗАНН, съдът споделя тезата, че то започва да тече от узнаване на нарушителя, което в процесния случай е датата на деклариране от нарушителя на факта, че той е управлявал автомобила, която е 23.10.2019г., от която дата е и АУАН, поради което тезата е очевидно неоснователна.

Оспорването на авторството на деянието в процедура по установяване на нарушение по чл. 189, ал.4 и ал. 5 от ЗДВП е по друг ред и при други условия, още повече едва в хода на съдебното производство, при наличие на собственоръчна декларация, признаваща авторството на деянието.

Преминаването на записващото устройство през техническа проверка е установено по делото. Сочените от касатора дати за проверка – от 30.01.2019г. до 30.01.2020г. не държат сметка, че е налице валидно одобрено средство за измерване – л. 14 по делото от 24.02.201г. до 24.02. 2020г. Извън това, не водят до извод за липса на периодична проверка към момента на установяване на нарушението, тъй като датата не е посочената в касационната жалба – 21.02.2020г., а е 21.02.2019г., към който момент уредът е тариран.

По изложените съображения, възраженията се явяват неоснователни и решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение на СРС от 23.10.2020г. , постановено по НАХД № 2363/2020г. по описа на съда, НО, 133-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-023228/08.11.2019г. на Началник група в отдел „ПП“ при СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: